

Tenor na roztrhání? Jen ho nechte at' baví...

Každý dramatický text, jenž si bere divadelní prostředí jako základ pro zrod děje, má dle mého názoru tak trochu zaručený úspěch u jisté části publika. (Jestli je to autorova lenost to už nechám jako téma pro jinou seminární práci). Jedná se o tu část, která má v oblibě jisté spektrum žánrů jako například: bulvární komedie, konverzační komedie nebo třeba muzikály. Jedním z autorů, které má v oblibě toto publikum je jak se zdá i americký dramatik Ken Ludwig.

Pokud se tedy budeme pohybovat ve výše zmíněných intencích, konkrétně v bulvární komedii splňuje Ludwigova divadelní hra s názvem Tenor na roztrhání všechny kritéria daného žánru, pokud necháme hledisko kvality stranou. A to přece většinový divák chce, tak proč mu to nedat.

Prvním kritériem by mělo být dostatečně atraktivní dějiště hry. V našem případě to je prostředí opery zabalené do pomyslného pozlátka, ve kterém se pohybují světově proslulý operní zpěváci. Toto obecnější prostředí je v textu konkretizováno do hotelového apartmá v Clevelandu (ve státě Ohio). Třicátá léta, tedy čas jednání, jen přispívá k celkové grandiózní atmosféře, která publikum přivádí k pocitu, že má možnost nahlédnout do života tehdejších celebrit, což je jednoduše vzrušující.

Z pohledu „vděčného“ diváka na atraktivitě této hry přidává také fakt, že jsou do textu zakomponovány notoricky známé operní písně jako například z Bizetovy Carmen nebo z Verdiho Dona Carlose a dalších. Dokonce to v některých momentech vypadá, jakoby se autor snažil skrze princip vše vážné zesměšnit dostat operu z pomyslného piedestalu mezi prostý lid. Možná to přece jen není, tak prvoplánové, jak se zdá. Mohlo by to na některé působit jako způsob operní osvěty?

Dalším kritériem k hodnocení je jádro a hybný mechanismus celé hry, jenž jsou pevně vsazeny do situační komiky a banální konverzace občasně prokládané zpěvy. Komedialní situace se většinou zakládají na omylech, záměnách postav a milostných zápletkách. Jakož tomu je i v ostatních situačních komediích, tak i zde náhoda sehraje velmi podstatnou roli.

Kritérium postav snad v této práci ani zmiňovat nemusím. Vždy se řídí (nebo možná jejich autoři) stejným vzorcem chování a jsou „obdařeni“ podobnými vlastnostmi jako je lež, chamtivost, přetvářka atd.

Ovšem Ludwigova složitější výstavba všech komických situací a zápletek začne po čase svým opakováním nudit a unavovat. Možná k tomu přispívá i podobná výstavba těchto situací, jenž má vždy v tomto žánru podobný charakter.

Skrze výše zmíněná kritéria jsem se snažila nahlédnout, jak na tuto hru, tak na žánr obecně. Moje mírná kritika možná pramení z toho, že z pravidla od těchto typů her nic dopředu nečekám, tudíž mne nemohou zklamat. Ovšem píší to s vědomím toho, že tento postoj se nedá aplikovat na všechny dramatické texty.

Konkrétně tuto hru při bližší analýze bych hodnotila jako přinejmenším neškodnou komedií se složitější stavbou, která nikoho neurazí. Neboť je třeba také vnímat společenský význam, respektive za jakým účelem byla vytvořena. Dokonce si troufám tvrdit, že by mohla někoho minimálně hudbou (pokud se inscenátorům povede provedení) potěšit jako hitparáda nejslavnějších operních árií. Prostě bulvární komedie nejhrubšího zrna. Jediná záhada, která zůstává pro mne nevyřešena - proč se publikum při pohledu na tyhle hry smějí, až se plácají do kolen?